

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 96 o K 093473 18 Kž 3

Brčko, 28.02.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija: Klaić Ilje, kao predsjednika vijeća, te Kadrić Zijada i Tešić Dragane, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Lukić Ljiljane, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.M. zv. „Ž.“ iz B., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, odlučujući o žalbama Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branilaca optuženog Islamović Mirsada advokata iz Brčkog i Konjić Rifata advokata iz Tuzle, podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 093473 18 K 2 od 17.07.2018. godine, nakon javne sjednice vijeća održane 28.02.2019. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Radmila Ivanovića, optuženog A.M. i njegovih branilaca – advokata Konjić Rifata i Islamović Mirsada, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, i potvrđuje u oslobađajućem dijelu presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 093473 18 K 2 od 17.07.2018. godine (stav II tačka 3. izreke presude) kojom je optuženi A.M. zv. „Ž.“ oslobođen od optužbe da je počinio krivično djelo - Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, dok se žalbe branilaca optuženog – advokata Konjić Rifata i Islamović Mirsada uvažavaju i navedena presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u osuđujućem dijelu (stav I tačka 1. i 2. izreke presude) kojom je optuženi A.M., zbog krivičnog djela - Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora od 1 (jedne) godine u koju se ima uračunati vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru od 23.11.2015. do 29.12.2015. godine, PREINAČAVA TAKO ŠTO SE OPTUŽENI A.M. zv. „Ž.“, na osnovu člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine,

OSLOBAĐA OD OPTUŽBE

da je:

„Za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, na teritoriji predratne opštine Brčko, suprotno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava i odredbama člana 3.

stav 1. tačka a) i c) III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.8.1949.godine, kao pripadnik 108. brigade HVO za Bosansku Posavinu Armije R BiH, u više navrata vršio akte psihičkog i fizičkog zlostavljanja zatvorenih vojnih lica srpske nacionalnosti koja je obezbjeđivao kao stražar u logoru koji se nalazio u hladnjači rasadnika „Okrajci” koji je u mirnodopsko vrijeme bio u sastavu D.P. Šumarstvo „Majevica” Lopare, radna jedinica Brčko, u Gornjem Rahiću, pri tome nanoseći im teške duševne patnje, ponižavanja, povređivanja tjelesnog integriteta i zdravlja i povrede ličnog dostojanstva, pa je tako:

1. nakon što je zarobljen S. B., prvog dana A.M. ga je izveo na ispitivanje i tokom vođenja do prostorije gdje je vršeno ispitivanje i vraćanja u prostoriju u kojoj je bio zatvoren, A.M. ga je udarao gumenom policijskom palicom po ramenima, glavi i ostalim dijelovima tijela nanoseći mu neizdržive bolove s obzirom da je prije zarobljavanja bio ranjen u predjelu glave, a u cilju zastrašivanja iznad glave S. B. ispalio je jedan hitac iz pištolja, nakon čega mu je opsovao majku i rekao da ga zakopaju,
2. neutvrđenog dana u mjesecu junu izveo je S. B. i S. M. i odvezao ih vezane na određenu lokaciju da iskopavaju neeksplozirane granate, pa u toku otkopavanja granata u više navrata je palicom tukao S. B. i S.M. po raznim dijelovima tijela, a najviše u predjelu glave i ramena, usled čega je S.B. zadobijao vidne povrede“,

čime bi radnjama opisanim u stavu I tačka 1. i 2. A.M. počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ,

dok, na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačka od a) do f) istog zakona, kao i nužni izdatci optuženog i nužni izdatci i nagrada branioca padaju na teret budžetskih sredstava suda, a na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećeni S. M. i S. B. se sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 093473 18 K 2 od 17.07.2018. godine, optuženi A.M. zv. „Ž.“ iz B., oglašen je krivim da je radnjama opisanim u stavu I, tačkama 1. i 2. izreke te presude počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, pa ga je sud, za navedeno krivično djelo, uz primjenu članova 5., 33., 38., 41., 42. stav 1. tačka 2) i 43. stav 1. tačka 1) preuzetog Krivičnog zakona SFRJ osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, određivši da se u tu kaznu ima uračunati vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru u periodu od 23.11.2015. do 29.12.2015. godine.

Istom presudom optuženi A.M. je, na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 34/13 i 27/14 – u daljem tekstu ZKP-a Bd BiH), oslobođen od optužbe da je radnjama opisanim u stavu II, tačka 3. izreke te presude počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Optuženi je na osnovu člana 188. stav 4. ZKP-a Bd BiH oslobođen dužnosti nadoknade troškova krivičnog postupka, a na osnovu člana 198. stav 2. ZKP-a Bd BiH oštećeni S. B. i S. M. su sa imovinsko pravnim zahtjevima upućeni na parnični postupak.

Protiv navedene prvostepene presude (u daljem tekstu: pobijana presuda) žalbu je u zakonskom roku izjavilo **Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine** (u daljem tekstu: Tužilaštvo), i to na oslobađajući dio presude iz stava II tačka 3. izreke, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, te na osuđujući dio presude zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i troškovima krivičnog postupka, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko distrikta BiH (u daljem tekstu: Apelacioni sud) žalbu Tužilaštva uvaži i u tački 3. izreke presude, u oslobađajućem dijelu, preinači pobijanu presudu Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj 96 O K 093473 18 K 2 od 17.07.2018. godine, tako da optuženog A.M. zv. „Ž.“ oglasi krivim i zbog radnji navedenih u toj tački izreke presude, te ga za sve radnje opisane u tačkama 1., 2. i 3. izreke, osudi zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, na strožiju kaznu u odnosu na onu koju mu je izrekao prvostepeni sud u pobijanoj presudi, kao i branioci optuženog – advokati Konjić Rifat iz Tuzle i Islamović Mirsad iz Brčkog, koji se žale na osuđujući dio presude, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a advokat Islamović i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko distrikta BiH njihove žalbe uvaži i preinači pobijanu presudu u osuđujućem dijelu, tako da optuženog A.M. oslobodi od optužbe za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, koje je opisano pod tačkama 1. i 2. optužnice, odnosno izreke pobijane presude.

Tužilaštvo, prigovarajući na pogrešno utvrđeno činjenično stanje u oslobađajućem dijelu presude navodi, da je prvostepeni sud izveo pogrešne zaključke iz izjava svjedoka – oštećenih S. B. i S. M. i sljedstveno tome donio pogrešnu odluku kojom je optuženog A.M. oslobodio od optužbe za radnje opisane u tački 3. pobijane presude koje se odnose na zlostavljanje S.B. i S.M. od strane optuženog, na srpski praznik Vidovdan u junu 1992. godine.

Oštećeni S. B. i S. M. su, po ocjeni Tužilaštva, ostavili utisak pouzdanih, korektnih i objektivnih svjedoka, pa sud nije našao ni jedan valjan razlog da ne prihvati svjedočenje navedenih svjedoka i da im ne pokloni vjeru, vezano i za počinjenje radnji iz tačke 3. izreke pobijane presude, za koje je optuženi oslobođen od optužbe. Tužilaštvo smatra da su izjave oštećenih S.B. i S.M. saglasne i kada su u pitanju radnje koje je preduzimao optuženi na Vidovdan 1992. godine.

Svjedok S. M. je na glavnom pretresu 31.05.2016. godine naveo da je bio tučen svaki dan i da ne zna kad je bio Vidovdan, a kad nije, vještak Petko Grubač je na glavnom pretresu objasnio da je sjećanje S.M. očuvano, ali da nije očuvano za sve detalje. Iskaz S.M. je trebalo dovesti u vezu sa iskazom oštećenog S.B. jer bi na taj način bilo pravilno utvrđeno činjenično stanje.

Oštećeni S. B. je jasno izjavio da je bio udaran od strane optuženog na Vidovdan 1992. godine, i više puta je u množini govorio da su „bili udarani“, da se optuženi okomio „na njih“, da se „nemoguće odnosio prema njima“, govoreći svo vrijeme o sebi i M. S., sa kojim je zajedno bio zatvoren u posebnoj prostoriji.

Ako se prihvati obrazloženje prvostepenog suda da oštećeni M. S. nije mogao da se izjasni o predmetnom događaju koji se desio na srpski praznik Vidovdan, kao i da izjave M.S. i B.S. nisu saglasne, onda je sud, po mišljenju Tužilaštva mogao na osnovu

samog svjedočenja B.S. koje je sud ocijenio iskrenim, utvrditi da je optuženi počinio krivičnopravne radnje opisane u tački 3. optužnice, odnosno izreke presude, kao što je utvrdio i za radnje opisane pod tačkama 1. i 2. optužnice, odnosno izreke presude.

Tužilaštvo je u žalbi prigovorilo i na odluku o krivičnopravnoj sankciji koja je optuženom izrečena u osuđujućem dijelu prvostepene presude za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, koje je opisano u stavu I pod tačkama 1. i 2. izreke prvostepene presude. Tužilaštvo smatra da nije bilo elemenata da sud utvrdi postojanje osobito olakšavajućih okolnosti na strani optuženog koje bi opravdavale izricanje kazne zatvora istom ispod posebnog minimuma te kazne koji je propisan za predmetno krivično djelo, te ocjenjuje da se sa ublaženom kaznom zatvora od 1 (jedne) godine neće postići svrha kažnjavanja.

U prigovoru na odluku o troškovima krivičnog postupka, po kojoj je optuženi u stavu IV izreke presude, na osnovu člana 188. stav 4. ZKP-a Bd BiH oslobođen od dužnosti nadoknade troškova krivičnog postupka, Tužilaštvo navodi da nije bilo mjesta da prvostepeni sud koji je optuženog oglasio krivim za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFR, opisano pod tačkama 1. i 2. izreke prvostepene presude, istog na osnovu člana 188. stav 4. ZKP-a Bd BiH oslobodi od plaćanja troškova krivičnog postupka, jer sud nije utvrdio činjenice koje bi navele na zaključak da bi nadoknadom, odnosno plaćanjem troškova krivičnog postupka od strane optuženog bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog ili lica koje je on dužan da izdržava. Osim toga, Tužilaštvo smatra da je sud propustio da navede vrstu troškova propisanih u članu 185. stav 2. ZKP-a Bd BiH, i njihovu visinu, od čije nadoknade se oslobađa optuženi.

Branilac optuženog Konjić Rifat (u daljem tekstu: branilac Konjić) u obrazloženju žalbe citira navode odluke-presude Apelacionog suda Bd BiH broj 96 O K 093473 17 Kž 2 od 27.12.2017. godine, kojom je uvažena njegova žalba kao i žalba drugog branioca optuženog – advokata Islamović Mirsada, te zbog bitne povrede odredaba ZKP-a Bd BiH te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ukinuta presuda Osnovnog suda Bd BiH broj 96 O K 093473 16 K od 18.05.2017. godine, u tačkama 1., 2. i 3. izreke osuđujućeg dijela te presude, a zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, te je predmet radi rješavanja u ukinutom dijelu presude vraćen Osnovnom sudu Brčko distrikta BiH na ponovno suđenje.

Branilac navodi, da je prvostepeni sud u ponovnom postupku donio pobijanu presudu broj 96 O K 093473 18 K 2 od 17.07.2018. godine kojom je optuženog A.M., za radnje opisane pod tačkama 1. i 2. izreke te presude, koje su okvalifikovane kao krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, ponovo oglasio krivim i osudio na zatvorsku kaznu od 1 (jedne) godine u koju se ima uračunati vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru od 23.11. do 29.12.2015. godine. Pri donošenju navedene presude u ponovnom postupku sud se nije pridržavao uputa ni zaključaka Apelacionog suda iz presude od 27.12.2017. godine koje mu je dao Apelacioni sud u cilju potpunog i pravilnog utvrđenja činjeničnog stanja i donošenja pravilne odluke u ponovnom postupku, a što je imalo za posljedicu da je činjenično stanje pod tačkama 1. i 2. izreke osuđujućeg dijela presude, pogrešno utvrđeno.

Ne postupajući po uputama Apelacionog suda, prvostepeni sud u ponovljenom postupku nije pravilno ocijenio izvedene dokaze, posebno iskaze ključnih svjedoka S. M. i S. B., na osnovu čijih iskaza je utvrdio činjenično stanje navedeno u izreci osuđujućeg dijela presude, nije ispoštovao odredbe člana 281. stav 2. i člana 290. stav

7. ZKP-a Bd BiH, vezano za ocjenu dokaza, a posebno protivrječnih dokaza kakva su svjedočenja S. M. i S. B. (koje protivrječnosti je detaljno opisao Apelacioni sud Bd BiH u svojoj presudi od 27.12.2017. godine kojom je ukinuta ranija presuda Osnovnog suda Brčko distrikta BiH u osuđujućem dijelu protiv A.M.).

Branilac Konjić posebno ukazuje na pogrešnu činjeničnu analizu i ocjenu od strane suda svjedočenja S. M. i S. B.. Tako navodi da svjedok S. M. na zapisniku kada je davao iskaz pred Policijom 03.08.2005. godine, kada je nesporno svjedok bio najmlađi u odnosu na kasnije date izjave, svjedok je naveo da je u zarobljeništvu na Okrajcima sa B.S. bio od 22. do 28.06.1992. godine, da su drugi dan nakon zarobljavanja Muslimani napravili špalir kroz koji su, on, B.S. i drugi zarobljenici prolazili, da su ih isti tukli i tjerali da pjevaju pjesmu „Evo Jure i Bobana“, dok svjedok M.S. nije ni u jednom momentu spomenuo optuženog stražara A.M. zvanog „Ž.“. Na zapisnik kod Policije od 28.05.2009. godine, kada je ponovo saslušan i kada je bio stariji za četiri godine, u odnosu na vrijeme davanja prethodne izjave, svjedok M.S. pominje optuženog pod nadimkom „Ž.“, pa kazuje da „Ž.“ nije bilo koga tukao, pa ni njega ni B.S. B., napominjući da je to lice radilo kao stražar, pa je otključavao vrata i puštao vojnike da ih tuku. Tu je svjedok poimenično imenovao lica koja su ga tukla, pa je kazao da su to činili G., jedna žena čije ime nije znao, te izvjesni „Ć.“, te da ih je jedne prilike, njega i B.S., do iznemoglosti tuklo 30 – 40 Muslimana, civila i vojnika, na osnovu čega je vidljivo da ni na zapisniku od 28.05.2009. godine svjedok Savić nije izjavio da je bilo njega, bilo S. B. ili nekog drugog, tukao optuženi A.M. zvani „Ž.“. Gledajući na podatke iznijete prilikom svjedočenja na zapisniku od 2009. godine, u odnosu na one iznijete na ranijem zapisniku od 2005. godine, objektivno, po ocjeni branioca Konjića proizilazi zaključak da se pamćenje svjedoka S.M. popravljalo kako je isti stario. Branilac, osim toga, ukazuje i na činjenicu da se na kasnijem zapisniku od 02.10.2013. godine (na strani 2. zapisnika) svjedok S.M. sada sjeća i detalja, ali ni tada ne tvrdi da ga je optuženi zlostavljao i tukao. Na konkretno pitanje policijskog službenika „Da li vas je tukao Ž.“, svjedok S.M. je odgovorio „Ne, nije, on je otvarao, odnosno otključavao vrata i donosio nam smrznutu rižu i vruću vodu da pijemo“.

Na glavnom pretresu 31.05.2016. godine svjedok S.M. je pokušao da ukaže da ga je na rogovima tukao i optuženi, ali da nije stalno, da bi na kraju, po predočavanju mu zapisnika sa ranijeg ispitivanja, doslovno kazao da ga optuženi nije tukao.

Vezano za opremu koju je optuženi imao, svjedok S.M. je kazao da je optuženi imao pušku, da pištolj kod istog nikada nije vidio, te da optuženi nije imao policijsku palicu, a branilac Konjić ističe da se radi o svjedoku koji je stalno bio sa S. B..

U odnosu na pucanj koji se navodi u izreci presude, kada je pucano navodno svjedoku S.B. iznad glave, branilac navodi da je svjedok S.M. na zapisniku od 02.10.2013. godine, kada se toga sjetio, kazao da je jedne večeri čuo da neko puca i da neko govori „Što ga ubiste, jebo vam on mater, valja ga nositi u onu rupu“, a na glavnom pretresu je ispričao kako je čuo da je pucalo više lica, i da nakon toga govore „Što ga ubiste, jebo vam on mater“, i da su oni B. poslije toga ubacili kroz vrata u prostoriju u kojoj su on i B. kao zarobljenici boravili. Branilac Konjić ističe da svjedok S.M. nedvojbeno govori o množini. Dalje u žalbi branilac Konjić navodi da brojni saslušani svjedoci tvrde da optuženi nikog nije tukao, da S. M. tvrdi da optuženi, koga je on pominjao kao „Ž.“ stražar, njega nije tukao, pa da i pored toga sud utvrđuje da optuženi jeste tukao S. M.. Takva procesna situacija, po ocjeni branioca Konjića nije uobičajena i teško je zapamćena i nevjerovatna je, jer ispada da sud bolje zna ko je tukao S. M., nego što to zna S. M.. S obzirom na sve navedeno branilac Konjić ocjenjuje da sud nije dao valjane

razloge za utvrđenje odlučnih činjenica, odnosno razloge na osnovu kojih bi se utvrdilo tačnim da je optuženi tukao S. M., kao i to, da ga je tukao policijskom palicom, a sam S.M. tvrdi da optuženi uopšte nije ni imao policijsku palicu, tako da ga istom nije ni mogao tući. Ni za utvrđenje odlučne činjenice, da je određene prilike, kako je to opisano u tački 1. osuđujućeg dijela izreke presude, optuženi u cilju zastrašivanja S. B., istom iznad glave ispalio jedan hitac iz pištolja, sud nije dao valjane razloge, jer jednostavno svjedok S. M. tvrdi da je optuženi imao pušku, a da nikada kod njega nije vidio pištolj.

Prigovarajući na ocjenu suda vezano za iskaz svjedoka S. B., branilac Konjić ističe da se iskaz ovog svjedoka mora cijeniti imajući u vidu iskaz svjedoka S. M., kao i drugih saslušanih svjedoka koji ukazuju na neobjektivnost svjedočenja S. B..

Svjedok S.B. na zapisniku kod Policije od 14.09.2009. godine navodi da je optuženi po nadimku „Ž.“ tukao njega i M. (S. M.) najviše palicom po svim dijelovima tijela dok ne bi pali na zemlju, da ih je tukao nogama na kojima su bile čizme ili cipele. Međutim, branilac ističe da svjedok S. M. nikada ranije nije kazao da se desilo to što navodi svjedok S. B., a da palicu koju spominje S.B., optuženi nije ni imao a palicu nije spomenuo ni jedan od desetine saslušanih svjedoka. U odnosu na vađenje neeksploziviranih mina, svjedok S.B. na zapisniku iz 2009. godine navodi da je „Ž.“ njega i S. M. naoružan puškom čuvao, dok su vadili minu, i da ih je onda obojicu pretukao, dok svjedok S.M. govori o vađenju neeksplozivirane mine, u tri navrata, i na zapisnike kazuje da ga optuženi „Ž.“ nije tukao, pa je na kraju i na glavnom pretresu to potvrdio nakon što je suočen sa svojim ranijim iskazima.

Vezano za pucanje iznad glave svjedoku S. B., isti svjedok je na zapisniku iz 2009. godine tvrdio da je optuženi iz pištolja ispalio dva metka iznad njegove glave, te da je optuženi rekao da ga odnesu jer je mrtav, te da je to kod njega – svjedoka izazvalo duševnu bol, strah i patnju. Međutim, svjedok S.B. nije pojasnio da je optuženi imao pištolj, dok je svjedok S. M. ustvrdio da optuženi nikad ranije nije imao pištolj, te da je čuo navedene prilike pucnje i glasove više lica. Na zapisniku od 20.11.2013. godine, vezano za predmetni događaj, svjedok S.B. je kazao da su tu večer pucali više njegove glave da ga prepadnu, te da se to desilo između limene i druge zgrade (dakle, govori o pucanju više lica), a u nastavku tog zapisnika na direktno pitanje da li je pucao optuženi „Ž.“, svjedok je odgovorio da on to nije vidio jer je išao ispred „Ž.“ i samo je čuo pucanj iz pištolja. S obzirom na navedeno svjedočenje, ne može se povjerovati, po ocjeni branioca Konjića, da je optuženi pucao iz pištolja iznad glave S. B. u cilju njegovog zastrašivanja. Na zapisniku iz 2009. godine spominju se dva pucnja iz pištolja, a na zapisniku iz 2013. godine se navodi da je pucalo više lica, ali se ne kaže iz čega, a potom svjedok S.B. navodi da je on čuo jedan pucanj iz pištolja. S obzirom na pomenuto, jednostavno se svjedoku S.B. ne može povjerovati u odnosu na optuženog, pogotovo kada je već prethodno utvrđeno da optuženi nije imao pištolj, nego samo pušku i da nije imao policijsku palicu.

Branilac Konjić dalje navodi da su u ponovnom postupku, na glavnom pretresu, saslušana trojica svjedoka, R. A., M. I. i Z. P., i da su sva trojica izjavila da optuženi kao stražar nije nosio pištolj nego je nosio pušku, a niti je imao i nosio policijsku palicu, pa je time praktično potvrđen raniji zaključak Apelacionog suda Brčko distrikta BiH iznijet u presudi od 27.12.2017. godine da se na osnovu izvedenih dokaza ne može zaključiti da je optuženi kao stražar imao i nosio pištolj i policijsku palicu, a što je važno kod ocjene vjerodostojnosti iskaza svjedoka S. B., koji tvrdi suprotno navodeći da je

optuženi pištolj i palicu upotrijebio pri izvršenju krivičnihopravnih radnji opisanih pod tačkom 1. i 2. izreke pobijane presude.

Također, u žalbi branilac Konjić ističe da prvostepeni sud propušta da u ponovljenom postupku pravilno cijeni i novoizvedeni dokaz (čije pribavljanje i izvođenje je naložio Apelacioni sud Bd BiH u presudi od 27.12.2017. godine), a odnosi se na prvo svjedočenje – izjavu koju je na zapisnik CJB Bijeljina, zavedena pod brojem 12-02/4 od 28.09.2005. godine, dao svjedok S. B., u kojoj je naveo da ne pozna svoje mučitelje, to jest lica koja su ga mučila dok je bio u zarobljeništvu na Okrajcima (Rahić) u mjesecu junu 1992. godine. Novoprovodeni dokaz samo je potvrdio tačnost iznešenih tvrdnji odbrane u odnosu na ocjenu iskaza svjedoka S. B. i S. M..

Branilac Konjić prigovara da se ne može prihvatiti tvrdnja koju je dao prvostepeni sud ocjenjujući iskaze svjedoka S. M. i S. B., da navedeni svjedoci u svojim svjedočenjima u biti na isti način daju opis događaja koji se odnosi na osuđujući dio presude. To se, po ocjeni advokata Konjića, ne može prihvatiti tačnim, ako se posmatraju cjelokupna svjedočenja navedena dva svjedoka.

Što se tiče događaja koji se navodno desio na Vidovdan 28.06.1992. godine, svjedok S. B. prilikom saslušanja 2009. godine, kada mu je sjećanje bilo svježije, nego prilikom kasnijeg svjedočenja, nije ni pomenuo taj događaj, gdje kasnije u svjedočenju navodi da je toga dana na Vidovdan optuženi zlostavljao njega i S.M. udarajući ih kao nikad to tada zbog čega su gubili svijest. Međutim, u vezi tog događaja prvostepeni sud je pobijanom presudom od 17.07.2018. godine, u ponovnom postupku oslobodio optuženog od optužbe za te radnje za koje ga je teretila optužnica.

Branilac Konjić prigovara i da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu iz člana 297. stav 1. tačka k. ZKP-a Bd BiH zbog toga što svjedočenje S. M. dato u toku istrage ne potkrepljuje činjenično stanje utvrđeno pod tačkama 1. i 2. pobijane presude, ali nije predložio da se eventualno zbog navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka ukine pobijana presuda.

Na kraju žalbe branilac Konjić ističe da izvedeni dokazi ne navode na zaključak da je, van razumne sumnje, dokazano da je optuženi počinio krivičnihopravne radnje opisane pod tačkom 1. i 2. izreke pobijane presude, pa je predložio da Apelacioni sud Bd BiH njegovu žalbu uvaži i preinači pobijanu presudu u stavu I tačke 1. i 2. izreke osuđujuće presude, tako da njegovog branjenika za navedene krivičnihopravne radnje, odnosno krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ oslobodi od optužbe.

Branilac optuženog, advokat Islamović Mirsad, u bitnom, u žalbi ističe sve ono što je naveo i branilac Konjić u pogledu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, navodeći da je ono posljedica pogrešne ocjene izvedenih dokaza a posebno svjedočenja ključnih svjedoka S. M. i S. B. čija su svjedočenja nedosljedna i međusobno protivrječna, vezano za utvrđenje činjeničnog stanja opisanog pod tačkom 1. i 2. izreke pobijane presude. Navodi da na pogrešnost utvrđenog činjeničnog stanja, upućuju i iskazi svjedoka saslušanih u ponovljenom postupku: R. A., M. I. i Z. P. koji su posvjedočili da optuženi nije posjedovao i nosio pištolj niti policijsku palicu, tako da iste nije mogao ni upotrijebiti pri izvršenju krivičnihopravnih radnji opisanih pod tačkom 1. i 2. izreke pobijane presude, a što sve, kao i ranije izvedeni dokazi pred prvostepenim sudom upućuje na neobjektivnost svjedočenja S. B. u pogledu njegove tvrdnje da je optuženi nosio pištolj i policijsku palicu, te da ih je upotrijebio pri izvršenju predmetnog krivičnog djela, a kako je opisano pod tačkama 1. i 2. izreke

presude. I branilac Islamović u žalbi ukazuje na nepravilnu ocjenu od strane prvostepenog suda, novoizvedenog dokaza u ponovljenom postupku, a to je izjava koju je svjedok S. B. dao na zapisnik CJB Bijeljina broj 12-02/4 od 28.09.2005. godine gdje optuženi navodi da je bio mučen dok je bio u zarobljeništvu na Okrajcima ali da svoje mučitelje ne zna i na tom zapisniku uopšte ne spominje da ga je zastrašivao, zlostavljao, odnosno mučio zatvorski čuvar – optuženi A.M. zvani „Ž.“.

Dalje branilac Islamović navodi da je prvostepeni sud učinio i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, koju je istakao i branilac Konjić u svojoj žalbi, ističući da se po njemu navedena povreda ogleda u tome što prvostepeni sud ocjenjujući iskaze ključna dva svjedoka S. M. i S. B., iste prihvata istinitim, odnosno iskrenim ne smatrajući da postoje bitne protivrječnosti u svjedočenju navedena ključna dva svjedoka, oko bitnih činjenica, odnosno ne daje valjane razloge kojima se rukovodio kada je ukupnom svjedočenju navedena dva svjedoka poklonio vjeru. Tako sud pokušava da obrazloži ocjenu istinitosti iskaza navedenih svjedoka, ističući da se od svjedoka – oštećenih, ne može očekivati da pamte baš svaki detalj u vezi predmetnog događaja o kome su svjedočili. Međutim, sud, po ocjeni branioca, zanemaruje činjenicu da se ne radi ni o kakvim detaljima prilikom davanja svjedočenja, nego o tome da su svjedoci, a posebno S.M, dali različite izjave o odlučnim činjenicama. Tako svjedok S.M. u toku istrage ne navodi da ga je optuženi zlostavljao i mučio, odnosno prema njemu činio radnje za koje se optuženi tereti, dok na glavnom pretresu govori drugačije, da je te radnje za koje se optuženi tereti optužnicom, isti činio. S obzirom na navedeno, jasno je da prvostepeni sud relativizira iskaze navedenih svjedoka na način da se pri ocjeni iskaza istih, ne bavi suštinskim pitanjima protivrječnosti i kontradiktornosti u njihovim svjedočenjima, odnosno ne daje valjano i razumno obrazloženje o tome. Stoga se postavlja pitanje, kako je moguće da se npr. svjedok S. M., prema kome su navodno činjena takva zlostavljanja i patnje od strane optuženog, koja se opisuju u optužnici, sve do 2017. godine, odnosno do momenta kada je saslušan na glavnom pretresu o tome ništa ne kazuje, odnosno ništa ne pominje u svojim svjedočenjima u toku istrage. Prema tome, prihvatljiva je konstatacija suda da se od oštećenih svjedoka ne može očekivati da baš pamte svaki detalj, jer se u konkretnom slučaju ne radi o nekim sitnim detaljima, nego o bitnim činjenicama i protivrječnostima iznijetim kroz svjedočenja oko tih bitnih činjenica. Da su svjedoku S. M. nanešene patnje i povrede na način kako se to opisuje u optužnici, takvi detalji se, po ocjeni branioca Islamovića, itekako pamte cijelog života, odnosno sve do smrti, i to pamti se kako učinjeno zlostavljanje, tako i osoba koja je to zlostavljanje učinila, pa makar se njoj i ne znalo ime, te bi o svemu tome svjedok, odnosno žrtva, sigurno rekla znatno ranije kroz svjedočenja data u toku istrage.

Na kraju žalbe branilac Islamović ističe nije dokazano van razumne sumnje da je optuženi počinio krivičnopravne radnje opisane pod tačkom 1 i 2. izreke pobijane presude, da u najmanju ruku nije ispoštovan princip „in dubio pro reo“ pri utvrđivanju činjeničnog stanja u navedenim tačkama osuđujuće presude, pa predlaže da Apelacioni sud Bd BiH, pravilnom ocjenom dokaza izvedenih pred prvostepenim sudom, uvažavajući njegovu žalbu, donese presudu kojom će njegovog branjenika A.M. usljed nedostatka pouzdanih dokaza osloboditi od optužbe da je radnjama opisanim pod tačkom 1. i 2. izreke pobijane presude počinio krivično djelo - Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog krivičnog zakona SFRJ, za koje se tereti optužnicom.

Na žalbu Tužilaštva Bd BiH, pismeni odgovor su dali branioci optuženog: advokat Konjić Rifat 24.10.2018. godine, i advokat Islamović Mirsad 25.10.2018. godine, u

kojim odgovorima branioci iznose razloge zbog čega smatraju da je žalba Tužilaštva neosnovana, te predlažu da je Apelacioni sud, kao neosnovanu odbije i potvrdi prvostepenu presudu u oslobađajućem dijelu.

Na žalbe branilaca optuženog – advokata Konjić Rifata i Islamović Mirsada, pismeni odgovor na žalbu je 24.10.2018. godine dalo Tužilaštvo Brčko distrikta BiH u kom odgovoru iznosi razloge zbog čega smatra da su žalbe branilaca izjavljene na osuđujući dio prvostepene presude, neosnovane, te predlaže da ih Apelacioni sud Brčko distrikta BiH kao neosnovane odbije i prvostepenu presudu u osuđujućem dijelu protiv optuženog potvrdi.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj 28.02.2019. godine, tužilac Tužilaštva Brčko distrikta BiH Radmilo Ivanović je ostao u cijelosti pri navodima i prijedlogu iz pismeno izjavljene žalbe Tužilaštva od 24.09.2018. godine, a branioci optuženog A.M. – advokati Konjić Rifat i Islamović Mirsad su ostali u cijelosti, pri navodima i prijedlozima iz pismeno izjavljenih žalbi, i to Konjić od 02.10.2018. godine, te Islamović od 26.09.2018. godine, u čemu se braniocima pridružio optuženi A.M.

Ovaj sud je, shodno odredbama člana 306. ZKP-a Bd BiH, ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbama Tužilaštva i branilaca optuženog A.M. – advokata Konjić Rifata i Islamović Mirsada, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, pa je donio presudu kao u izreci iz sljedećih razloga:

Ispitujući osnovanost žalbe Tužilaštva, kojom se ukazuje na pogrešnost utvrđenog činjeničnog stanja i sljedstveno tome osporava valjanost donijete oslobađajuće presude prema optuženom A.M. za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, opisano u stavu II pod tačkom 3. izreke pobijane presude, ovaj sud ocjenjuje da je žalba u vezi navedenog prigovora neosnovana, te da je prvostepeni sud pravilno ocjenjujući iskaze svjedoka – oštećenih S. M. i S. B., kao i sve ostale dokaze izvedene na glavnom pretresu pred tim sudom, zaključio da nije dokazano da je optuženi počinio radnje opisane pod tačkom 3. optužnice, odnosno izreke pobijane presude koje imaju obilježje krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, i pravilno je optuženog za te radnje, odnosno navedeno krivično djelo pod tačkom 3. izreke presude, oslobodio od optužbe. Za takvu svoju odluku prvostepeni sud je dao potpune, jasne i logički prihvatljive razloge koje podržava ovaj sud, iz sljedećih razloga:

Svjedočenja S. M. data na zapisnike u toku istrage (dokazi Tužilaštva D-40, D-41 i D-42) nigdje ne spominju da su on i S. B. kao ratni zarobljenici Vojske RS, na srpski praznik Vidovdan, 28. juna 1992. godine, na Okrajcima, bili teško zlostavljani od strane optuženog, na način i na mjestu kako je to opisano pod tačkom 3. optužnice, odnosno izreke presude, a tokom svjedočenja, na glavnom pretresu, u direktnom ispitivanju (kako to pravilno utvrđuje prvostepeni sud) svjedok upitan o navedenom događaju – da li se može sjetiti 28. juna 1992. godine, to jest Vidovdana, odnosno da li mu je taj dan ostao u sjećanju dok je boravio u zarobljeništvu na Okrajcima (Rahić), svjedok je kratko odgovorio „Joj ne bih to znao“, iako je svjedok opisao brojne druge događaje koji su se desili u periodu od nekih sedam dana njegovog i S.B. boravka u zarobljeništvu na Okrajcima. Imajući navedeno u vidu, očito je da svjedočenje S. M. apsolutno ne podržava tvrdnju iznijetu u nekim od svjedočenja S. B., da je njega i S. M. 28.06.1992. godine na srpski praznik Vidovdan, u više navrata, kao ratne zarobljenike zlostavljao optuženi A.M., na način da ih je toga dana udarao kao nikad do tada, da su zbog toga gubili svijest, te da je u više navrata istog dana optuženi

otključavao prostoriju u kojoj su bili zatvoreni, omogućavajući tako i drugim NN licima da ih zlostavljaju. Da se navedeno zlostavljanje od strane optuženog zaista dogodilo na srpski praznik Vidovdan, kako je to opisano u tački 3. optužnice Tužilaštva, čiji navodi su zasnovani na svjedočenju S. B., sigurno je da bi se takvog teškog zlostavljanja svjedok S. M. sjetio, te bi o njemu svjedočio, jer kao oštećeno lice ne bi imao nikakvog interesa da prikriva takve činjenice koje optuženog terete. Zbog navedenog, dovedena je u ozbiljnu sumnju objektivnost svjedočenja S. B., kada je u izjavi tokom istrage i na pretresu ukazao da je optuženi učestvovao u zlostavljanju njega i S.M. na srpski praznik Vidovdan, s tim što je njegovo svjedočenje u opisu predmetnog događaja bilo kratko, a što konstatuje i prvostepeni sud. Objektivnost navedene tvrdnje svjedoka S.M. je dovedena u sumnju i zbog činjenice što svjedok S.B., u svom prvom svjedočenju koje je dao na zapisnik CJB Bijeljina broj 12-02/04 od 28.09.2005. godine, vezano za boravak i zlostavljanje dok je sa S. M. bio u zarobljeništvu na Okrajcima, u junu 1992. godine, nigdje ne spominje da su on i S. M. 28.06.1992. godine, na Vidovdan, u više navrata zlostavljani od strane optuženog A.M., tako da ih je toga dana udarao kao nikad do tada, i da su zbog toga gubili svijest, da je istog dana otključao prostoriju u kojoj su on i S.M. bili zatvoreni i da je tako omogućio drugim licima da njega i S.M. zlostavljaju.

Po ocjeni ovog suda, da se teško zlostavljanje S. B. i S. M. od strane optuženog, na srpski praznik Vidovdan, zaista i dogodilo, kako to opisuje tačka 3. optužnice Tužilaštva, svjedok S. B. bi to sigurno iznio u svom prvom svjedočenju datom na zapisnik CJB Bijeljina 28.09.2005. godine, jer bi se sigurno lako sjetio tog događaja kada je navodno njega i S.M. u zarobljeništvu na Okrajcima teško zlostavljao uniformisani zatvorski čuvar, lako je istog mogao i opisati po izgledu i sjetiti se njegovog specifičnog nadimka „Ž.“.

Međutim, zbog ozbiljne sumnje da se dogodilo navedeno zlostavljanje od strane optuženog, svjedoka S. B. i S. M., u vrijeme i na mjestu kako je to opisano pod tačkom 3. optužnice, odnosno izreke pobijane presude, a kako to tvrdi svjedok S. B., opravdano je prvostepeni sud, usljed nedostatka pouzdanih dokaza, na osnovu člana 284. tačka c. ZKP-a Bd BiH optuženog A.M. oslobodio od optužbe za krivičnopravne radnje opisane u stavu II pod tačkom 3. optužnice, odnosno izreke pobijane presude, koje radnje imaju obilježje krivičnog djela – Ratni zločin protiv raznih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Što se tiče žalbenih prigovora Tužilaštva na krivičnu sankciju izrečenu optuženom u osuđujućem dijelu prvostepene presude, kao i prigovora na odluku o troškovima krivičnog postupka, kojom je optuženi oslobođen od obaveze nadoknade troškova, iako je za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ opisano pod tačkama 1. i 2. izreke pobijane presude, optuženi oglašen krivim i osuđen, ovaj sud je te prigovore cijenio bespredmetnim, pošto je uvažavajući žalbu branilaca optuženog osuđujuću presudu u tačkama 1. i 2. izreke presude preinačio u oslobađajuću presudu, a sljedstveno tome nema više ni sankcije izrečene optuženom koju bi trebalo ispitivati, a što se tiče troškova krivičnog postupka, pošto je osuđujući dio presude preinačen u oslobađajuću presudu, sljedstveno tome ovaj sud je shodno odredbama člana 189. stav 1. ZKP-a Bd BiH odlučio da troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačka a. do f. ZKP-a Bd BiH, kao i nužni izdatci optuženog i nagrada branioca imaju pasti na teret budžetskih sredstava suda.

S obzirom na navedeno, kako je žalba Tužilaštva izjavljena protiv pobijane presude neosnovana, to je istu, shodno odredbama člana 313. ZKP-a Bd BiH, presudom kao u

izreci valjalo odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu u stavu II tačka 3. izreke, kojom se optuženi na osnovu člana 284. tačka c. ZKP-a Bd BiH, oslobađa od optužbe zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, potvrditi.

Ispitujući osnovanost žalbi branilaca optuženog A.M. – advokata Konjić Rifata i Islamović Mirsada, ovaj sud je ocijenio da prvostepeni sud nije učinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje u žalbi ukazuju branioci optuženog, jer razlozi koje iznose braniocu ukazuju na pogrešnu ocjenu dokaza izvedenih od strane prvostepenog suda, odnosno svjedočenja S. B. i S. M.. Međutim, potpuno su osnovani žalbeni prigovori branilaca da je iz razloga koji se iznose u žalbama, u ozbiljnu sumnju dovedena tačnost činjeničnog stanja utvrđenog u stavu I tačka 1. i 2. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude, te da je to posljedica pogrešne ocjene izvedenih dokaza od strane prvostepenog suda, odnosno svjedočenja ključnih svjedoka S. M. i S. B., na osnovu čijih iskaza je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje navedeno u izreci osuđujućeg dijela presude.

Pravilno branioci u žalbama ističu da je S. M. u više navrata u toku istrage davao izjave kao svjedok, i to na zapisnik CJB Bijeljina 03.08.2005. godine (dokaz Tužilaštva: D-41), na zapisnik kod istog CJB 28.05.2009. godine (dokaz Tužilaštva: D-40) i na zapisnik od 02.10.2013. godine u čijem zaglavlju stoji „Policija Brčko distrikta BiH“, a na samom zapisniku stoji da je sačinjen u prostorijama CJB Bijeljina (dokaz Tužilaštva: D-42) i navedene izjave su kao dokaz Tužilaštva korištene na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom, ali ni jedna od tih izjava ne tereti optuženog A.M. zv. „Ž.“ da je tukao i zlostavljao kako svjedoke S. M. i S. B., tako ni bilo koga drugog od ratnih zarobljenika, a niti da je zastrašivao B.S. ispaljivanjem hica iz pištolja iznad glave B.S.. Šta više, u izjavi koju je dao kao svjedok u Policiji Brčko distrikta BiH 02.10.2013. godine, S. M. je na direktno pitanje policijskog službenika: „Da li vas je on – „Ž.“ tukao?“, odgovorio: „Ne, nije, on je otvarao, odnosno otključavao vrata i donosio nam zamrznutu rižu i vruću vodu da pijemo“.

Činjenica je i to, da je svjedok S. M. na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom 31.05.2016. godine promijenio iskaz, odnosno isti je suprotno izjavama iz istrage, a posebno onoj od 02.10.2013. godine gdje je izričito izjavio da ga optuženi „Ž.“ nije tukao, sada na glavnom pretresu, na direktno pitanje tužioca izjavljuje, da je njega i B. „Ž.“ tukao u prostoriji u kojoj su bili smješteni. Kada je pri unakrsnom ispitivanju od strane branioca optuženog svjedok suočen sa ranijim iskazima, odnosno svjedočenjima datim u toku istrage, te upitan zbog čega mijenja iskaz na glavnom pretresu, svjedok nije mogao dati razuman odgovor nego je rekao braniocu optuženog da ga više ne maltretira.

S obzirom na naprijed navedeno, očigledna je nedosljednost, odnosno nekonzistentnost u izjavama svjedoka S. M., to jest onih datih u toku istrage i one date na glavnom pretresu, čemu prvostepeni sud ne pridaje važnost, pa taj sud posmatrajući ukupno, odnosno cjelokupno svjedočenje S. M., pod tačkom 10. obrazloženja prvostepene presude, ocjenjuje, odnosno zaključuje da je isti iskreno svjedočio o događajima koji su mu lično poznati i koje je lično doživio. Sa takvom ocjenom navedenog svjedočenja S. M., ovaj sud se ne može složiti iz sljedećih razloga: svjedočenjima S. M. datim u toku istrage bi se i mogla pokloniti vjera jer su data kada je sjećanje svjedoka na događaj o kome svjedoči bilo znatno svježije, nego kasnije kada je davao iskaz, odnosno svjedočio na glavnom pretresu. Međutim, tim svjedočenjima iz istrage se ne potkrepljuju navodi optužnice, niti utvrđeno činjenično stanje u

tačkama 1. i 2. izreke osuđujućeg dijela presude, jer ta svjedočenja data u toku istrage ne terete optuženog za počinjenje predmetnog krivičnog djela. Osim toga, da se zaista dogodilo zlostavljanje i maltretiranje svjedoka S.M. i B.S. od strane optuženog koji je bio zatvorski čuvar ratnih zarobljenika, pa i navedena dva svjedoka, sigurno bi o tome S.M. svjedočio znatno ranije, još u toku istrage. Svjedok je znao da se radi o zatvorskom čuvaru koji je i njega i S. B. čuvao u zatvoru, a znao je i njegov nadimak „Ž.“ pa je lako mogao opisati istražiteljima ko je osoba koja je njega i S. B. zlostavljala dok su bili u zarobljeništvu, da se zlostavljanje zaista i dogodilo. Međutim, izjave koje je svjedok S.M. dao u toku istrage uopšte ne upućuju na takvo utvrđenje.

Imajući u vidu naprijed navedeno, ovaj sud ocjenjuje da svjedočenje S. M. posmatrano u ukupnosti, odnosno u cjelini to jest kako ono dato u toku istrage i ono dato na glavnom pretresu ne daje mogućnost da se na osnovu tog dokaza Tužilaštva, pa kada se isti dovede i u vezu sa bilo kojim drugim dokazom, van razumne sumnje utvrde činjenice navedene pod tačkama 1. i 2. izreke osuđujućeg dijela prvostepene presude.

Što se tiče svjedočenja S. B. koje prvostepeni sud također smatra iskrenim, iako za to ne daje logički prihvatljive razloge, ovaj sud, posmatrajući u cjelini svjedočenja ovog svjedoka, kako ona iz istrage tako i ono sa glavnog pretresa, te ocjenjujući ih i u vezi sa drugim provedenim dokazima, a posebno iskazima svjedoka S.M. datim u toku istrage, koja ne terete optuženog, ne može se po ocjeni ovog suda svjedočenje S. B. posmatrano u njegovoj sveukupnosti, prihvatiti pouzdanim dokazom za utvrđenje, van razumne sumnje, činjenica da je njega i S. M. kao ratne zarobljenike optuženi fizički i psihički zlostavljao, i to njega u vrijeme i na način opisan pod tačkama 1. i 2., a S. M. samo pod tačkom 2. izreke osuđujućeg dijela prvostepene presude.

Potrebno je napomenuti da se ne može prihvatiti objektivnim svjedočenje S. B. dato u toku istrage 14.09.2009. godine i na zapisnik o glavnom pretresu od 31.05.2016. godine, gdje svjedok tvrdi da je optuženi, po nadimku „Ž.“, tukao njega i S. M. najviše policijskom palicom po svim dijelovima tijela dok ne bi pali na zemlju, a zatim i nogama na kojima su bile čizme ili cipele, te da ih je obojicu pretukao udarajući ih policijskom palicom po raznim dijelovima tijela dok su bili na otkopavanju neeksplozivnih mina. Međutim, takva tvrdnja svjedoka S.B. se, po ocjeni ovog suda, ne može prihvatiti istinitom iz više razloga. Kao prvo, svjedok S. M., nikada u trema izjavama datim u toku istrage nije potvrdio da se desilo njihovo premlaćivanje i zlostavljanje od strane optuženog, kako je to iznio u svjedočenju S. B., te da policijsku palicu koju spominje S.B. optuženi nije ni imao, a niti je imao, odnosno nosio pištolj, a što se da zaključiti i na osnovu svjedočenja drugih saslušanih svjedoka. Tako se na osnovu svjedočenja H. H., koji je od optuženog preuzeo stražarsku dužnost na Okrajcima, ne može zaključiti da je optuženi „Ž.“ kao stražar dužio pištolj i gumenu policijsku palicu i da je iste nosio, a da nije posjedovao i nosio za vrijeme obavljanja stražarskog posla pištolj i policijsku palicu, posvjedočili su u ponovnom postupku i svjedoci, aktuelni ili bivši policajci R. A., M. I., Z. P.. Prema tome, s obzirom na pomenuta svjedočenja, te i samo svjedočenje S. B. koje je prvo dao u toku istrage u CJB Bijeljina 28.09.2005. godine, gdje svjedok uopće ne spominje navedeno premlaćivanje njega i S.M. od strane optuženog stražara „Ž.“, na mjestu, na način i u vrijeme kako je to opisano pod tačkom 2. izreke osuđujućeg dijela prvostepene presude, a niti S.B. spominje da ga je optuženi na način opisan pod tačkom 1. izreke presude udarao gumenom policijskom palicom po ramenima, glavi i ostalim dijelovima tijela nanoseći mu neizdržive bolove, s obzirom da je prije zarobljavanja bio ranjen u predio glave, te da ga je zastrašivao ispaljujući hitac iz pištolja iznad njegove glave, ne mogu se prihvatiti istinitim kasnijim svjedočenjem S. B. data u istrazi na zapisnik 14.09.2009.

godine i na zapisnik o glavnom pretresu 31.05.2016. godine, jer su suprotni navedenim dokazima, tako da ovaj sud cijeni da se zaista dogodilo svjedokovo zastrašivanje i psihičko zlostavljanje od strane optuženog, te premlaćivanje njega i S. M. koji su bili ratni zarobljenici, a na način kako to tvrdi svjedok, te kako je to opisano u osuđujućem dijelu prvostepene presude, sigurno bi o tom S. B. kazivao u svom prvom svjedočenju datom policijskim službenicima CJB Bijeljina, na zapisnik broj 12-02/4 od 28.09.2005. godine, koji je u ponovnom postupku pred prvostepenim sudom izveden kao novi dokaz.

U toj izjavi od 28.09.2005. godine svjedok S.B. navodi da su njega i S. M., kao borce RS, zarobili na borbenoj liniji, odveli u G. Rahić, smjestili zajedno njih dvojicu u posebnu prostoriju, te da su tu boravili oko sedam dana, a za to vrijeme su bili ispitivani, a ispitivači su ih udarali svim i svačim. Izjavio je da mučitelje ne zna, tako da je iz tog zapisnik jasno vidljivo da on ne spominje kao mučitelja optuženog, odnosno stražara „Ž.“, odnosno ne iznosi da je stražar „Ž.“ njega i S.M. tukao i mučio. Da je optuženi zaista zastrašivao, tukao i zlostavljao B.S. i M.S., B.S. bi sigurno to iznio policijskim istražiteljima prilikom prvog svjedočenja, odnosno rekao bi da ih je zlostavljao zatvorski stražar zv. „Ž.“ i istog bi opisao kako izgleda, a sigurno je mogao istog lako opisati i sjetiti se njegovog nadimka.

S obzirom na sve navedeno, opravdano odbrana u žalbi prigovara da su S. B. i S. M. nepouzdana kao svjedoci da bi se moglo van razumne sumnje utvrditi da je optuženi počinio krivičnopravne radnje opisane pod tačkama 1. i 2. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude. Osim toga, u konkretnom slučaju prvostepeni sud je morao povesti računa pri utvrđivanju činjeničnog stanja i donošenju presude, da li ima mjesta primjeni principa „*in dubio pro reo*“, propisanog u članu 3. ZKP-a Bd BiH koji propisuje da sud sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili od kojih zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, rješava presudom na način koji je povoljniji po optuženog. Kako u ovom slučaju iz razloga koje je naprijed iznio ovaj sud postoji ozbiljna sumnja u tačnost činjeničnog stanja utvrđenog pod tačkama 1. i 2. izreke osuđujućeg dijela presude, odnosno utvrđenja da je optuženi zastrašivao, odnosno psihički i fizički zlostavljao S. B., kao i da je fizički zlostavljao S. M., a kako je to opisano pod tačkama 1. i 2. osuđujućeg dijela prvostepene presude, u tom slučaju nije bilo mjesta oglašavanju krivim optuženog i njegovoj osudi za krivičnopravne radnje opisane u stavu I tačka 1. i 2. izreke prvostepene presude, odnosno za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, nego je bilo opravdano da prvostepeni sud za navedeno krivično djelo poštujući princip „*in dubio pro reo*“, a uz primjenu odredbi člana 284. tačka c. ZKP-a Bd BiH, to jest zbog toga što izvedeni dokazi, van razumne sumnje, ne dokazuju da je optuženi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, optuženog usljed nedostatka pouzdanih dokaza osloboditi od optužbe.

Pred prvostepenim sudom su pravilno izvedeni dokazi optužbe i odbrane, ali prvostepeni sud nije na pravilan način izvršio činjeničnu analizu izvedenih dokaza a posebno ključnih svjedočenja S. M. i S. B., iste dokaze nije sukladno odredbama člana 281. stav 2. ZKP-a Bd BiH savjesno i pažljivo cijenio, kako pojedinačno tako i u međusobnoj vezi, odnosno nije sukladno odredbama člana 290. stav 7. ZKP-a Bd BiH, pri utvrđivanju činjeničnog stanja pod tačkama 1. i 2. izreke presude uzeo u obzir, odnosno imao u vidu znatne nedosljednosti u izjavama pomenuta dva svjedoka, niti je imao u vidu znatnu protivrječnost između njihovih svjedočenja, a što nedvojbeno dovodi u sumnju pravilnost odnosno tačnost utvrđenog činjeničnog stanja pod

tačkama 1. i 2. izreke osuđujućeg dijela presude, na što branioci optuženog opravdano u žalbama ukazuju. Zbog toga je ovaj sud pažljivo i savjesno ocjenjujući dokaze izvedene pred prvostepenim sudom, a posebno sveukupna svjedočenja S. M. i S. B. zaključio da se ne mogu pouzdano van razumne sumnje utvrditi činjenice navedene pod tačkama 1. i 2. izreke pobijane presude, odnosno pouzdano, van razumne sumnje, izvedenim dokazima, dokazati da je optuženi A.M. počinio krivičnopravne radnje opisane pod tačkama 1. i 2. izreke pobijane presude, za koje se optužuje, a koje imaju obilježja krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Zbog svega navedenog, ovaj sud je, ocijenio opravdanim žalbene prigovore branilaca optuženog, kojima ukazuju na pogrešnost utvrđenog činjeničnog stanja, odnosno pogrešnost zaključaka prvostepenog suda da je izvedenim dokazima, i to konkretno svjedočenjima S. M. i S. B., van razumne sumnje, dokazano da je optuženi počinio krivičnopravne radnje, odnosno krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, opisan u stavu I tačka 1. i 2. izreke pobijane presude.

Svjedočenja S. M. i S. B. su nedosljedna i kontradiktorna, nemaju taj kvalitet da se na osnovu istih, van razumne sumnje, može utvrditi da je optuženi počinio krivičnopravne radnje, odnosno krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ opisan pod tačkom 1. i 2. izreke pobijane presude, za koje se optužuje, pa je zbog toga ovaj sud, uvažavajući žalbe branilaca optuženog, na osnovu člana 310., a u vezi sa članom 284. tačka c. ZKP-a Bd BiH preinačio pobijanu presudu, tako da je zbog nedokazanosti, van razumne sumnje da je optuženi počinio krivičnopravne radnje, odnosno krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. KZ SFRJ, opisan u stavu I tačka 1. i 2. izreke pobijane presude, istog za navedeno krivično djelo, oslobodio od optužbe.

Kako je optuženi oslobođen od optužbe, to je ovaj sud na osnovu člana 189. stav 1. ZKP-a Bd BiH odredio da troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačka a. do f. istog zakona, kao i nužni izdatci optuženog i nužni izdatci i nagrada branioca imaju pasti na teret budžetskih sredstava suda, a na osnovu člana 198. stav 2. ZKP-a Bd BiH S. M. i S. B. su upućeni da imovinskopravni zahtjev (odštetni zahtjev) u cijelosti ostvaruju u parničnom postupku.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić